

הנדון:

המוח היהודי ממציא לנו פאטנטים. שוב.

כפי"פ מכרה שוב

אביב ושהקימו לעצמם לשכות מפוארות. אילו ערך פרופסור אנגלי מחקר על מצבהרוח או, היה בהחלט יכול לקבוע שיש פער גדול בין ישראל-נגבה לבין ישראל-תל-אביב. (עיינו ערך פירוק הפלמ"ח). לפני כן, כשהייתי חבר באצ"ל, היו העיתונים המחתרתיים שלנו מלאים בגידופים על המנהיגים הציוניים השמנים, כמו חיים וייצמן ונחום גולדמן, המטיילים בין מלונות-פאר בעולם, בעוד שמיטב הנוער לוחם בשילטון הזר בארץ. מתח כזה בין הלוחמים והמנהיגים הפוליטיים קיים בכל מילחמת-שיחורר, וגם בכל מילחמה רגילה. זה טיבעי לגמרי, ואין לזה השלכות סר ליטיות חשובות.

לאותה נוסחת-פלא היו כמה מקורות, חלקם פסיכולוגיים ופסיכופאטיים. אבל עמדה מאחוריה גם מגמה הגיונית-כביכול: הסכם עם חוסיין יהיה יותר זול. לחוסיין יש כבר עיר-בירה, עמאן, ואין הוא זקוק לירושלים. הוא יוכל לוותר עליה. הוא יוכל גם לוותר על שטחים נרחבים ממערב לירדן. מה לו ולעזה? מה לו ולטולכרם? הוא יסתפק בתוכנית-אלון (ווכרים אותה?).

מה נשאר מכל זה? בלום. האופציה הירדנית נמוגה כמו החתול ב"עליסה בארץ הפלאות". אפילו החיך (של המלך חוסיין) נעלם. אבל זה לא מפריע לאיש מבועלי האופציה הירדנית ו"ל

תהליך חוזר על עצמו כל כמה שנים. מיישור בשילטון ממציא נוסחה חדשה, כדי להצדיק מדיניות מסוימת. חיש מהר עטה כל הלהקה המגוננת של זוריריהעט על המציאה. מלחכיפניכה מכל הסוגים — פרשנים, פרופסורים, עיתונאים ושאר עטים-להשכיר מגלי גלים את הנוסחה. כליהתיקשורת מתמלאים בדברי-פרשנות מלומדים, המתוכננים כולם סביב נוסחת-הפלא. נכתבים עליה מחקרים מלומדים. נערכים עליה ימי-עיון. בעבור זמן משתנה המציאות. השילטון מאמץ לעצמו נוסחה חדשה. ואז כל הזורירים עטים על זו, בתיקוה שאיש לא יזכור מה צייצו אתמול.

הדוגמה הקלאסית היא פרשת סלאם-צולח. זה היה בראשית שנות ה-70. הנשיא המצרי החדש, אנוור אל-סאדאת, הציע "סלאם". גולדה מאיר לא רצתה בשלום, מפני שלא רצתה להחזיר את סיני. מישוה גילה כי סלאם אינו שלום. סלאם זה סתם. שלום אמיתי הוא "צולח". ובכיוון שסאדאת לא הציע "צולח", אלא רק "סלאם", הרי אין כל ערך לדבריו, וצריכים להתעלם מהם.

באה מילחמת יוסי-הכיפורים. אלפים נהרגו. כנופיות-השלושה — גולדה מאיר, משה דיין וישראל גלילי — סולקה. מלחכייהפניכה נשאר. עכשיו קמה לעינינו דוגמה חדשה.

ומרים שאש-ף-תונים אינו מעוניין בפיתרון, מפני שלא הוא ישלוט במדינה הפלסטינית שתקום. גם זה קישקוש. אין ספק שערפאת וקבוצת המנהיגים הבכירים יתפסו עמדת-מפתח במדינה שתקום.

בוודאי יצטרכו להתחלק איכשהו עם ראשי האינתיפאדה. איש אינו יכול לדעת מראש איך בדיוק יפלו דברים. יש הרוגמה האלג'ירית. הצרפתים ניהלו משאומתן רישמי עם קבוצה של נכבדים אלג'יריים, שלא השתייכו רישמית לפל"ץ (אש"ף האלג'ירי). ברגע שהושג הסכם-השלום, נעלמה קבוצה זו. את השילטון באלג'יריה תפסה הממשלה הזמנית, שהוקמה על-ידי ראשי המרד כח"ל. אחרי-כך בא אחמד בכ'לה, שישב כמשך שנים בכלא הצרפתי, והשתלט על המדינה. אחרי-כך בא חוארי בומריין, מפקד הצבא הסדיר של הפל"ץ שכליה את שנות-המאבק בתוניס השכנה, והדיח את בכ'לה. החלוקה בין פל"ץ-פנים ופל"ץ-חוץ לא עמדה בשום מיבחן. האמת הפשוטה היא שאין שום הברל רעיוני בין אש"ף תוניס ואש"ף-שטחים, כביכול. אותן המיפלגות הפלסטיניות (פת"ח, החזית העממית, החזית הדמוקרטית, הדתיים וכו') קיימות פה ושם. אש"ף-תוניס אינו נמצא בתוניס מרצון חופשי, אלא מפני שאנשיו ייהרגו או ייאסרו אם ינסו לחזור ארצה. כל פלסטיני יודע זאת.

לדגול כיום בפאטנט של אש"ף-תוניס-מול-אש"ף-שטחים, וכ"א אותה הבעה של ידענות מלומדת.

צחק רבין המציא נוסחה: יש אש"ף-תוניס ויש אש"ף-שטחים. עם אש"ף-שטחים אפשר לדבר. הם אנשים רציניים. עם אש"ף-תוניס אסור לדבר.

אש"ף-תוניס זה חבורה מושחתת. אנשיו חיים בוולות מפוארות ובסוויתות מלכותיות בנתי-מלון יקרים. הם לא רוצים בשלום, נוח להם ככה.

תושבי השטחים הכבושים — סליחה, יש"ע — מואסים באש"ף-תוניס. הם יורעים שאש"ף-תוניס זה חבורה של נהנתנים, החיים על חשבונם. הם הקימו מתוכם מנהיגות חדשה. עם זו כראי לנו לדבר.

תמונה נוחה, ומאוד משכנעת. אין כמעט מיורחן, ערביסט, פרשן, שאינו חוזר עליה עד בוש. היא מנומקת בהרצאות מלומדות בימי-עיון מלומדים. מי שאינו חוזר עליה, אינו IN. לא יכירונו מקומו חברה הפוליטית-אקדמית-תיקשורתית. אז זהו. מוות לאש"ף-תוניס. תחי ההנהגה החדשה בשטחים. פויצל אלי-הוסייני בן. יאסר ערפאת לא.

אחמד אבר-אחמד, המנהל כיום את המאבק ברמאללה מטעם פת"ח, הוא אש"ף-שטחים. אם יחליט השב"כ לגרשו מהארץ, הוא יהיה אש"ף-תוניס.

תחיל בסיפור על הנהנתנים בארמונות המפוארים בתוניס ובסוויות המלכותיות בעולם. בתעלול של לוחמה פסיכולוגית, זה מוצלח. כתמונה של מציאות, זה קישקוש.

ליאסר ערפאת אין ארמון ואין וילה. הוא חי במטוסים, נע ונד כמו היהודי הנודד. חצי תריסר מוסדות-בינון מנקשים את גפשו. איש אינו יודע איפה יישן בלילה הבא. גם הוא עצמו מחליט על כך רק ברגע האחרון.

אחורי הסיסמה מתחבאת, כמובן, כוונה פוליטית. עיקרה: להפריד בין מיליון וחצי תושבי הגדה והרצועה לבין שני מיליון הפלסטינים החיים בהון (ובמובן 800 אלף הפלסטינים החיים בישי-ראל עצמה).

אם תקום ההנהגה עצמאית בשטחים הכבושים, עצם קיומה ישמש כאמלה לשלילת הלגיטימיות של אש"ף, שזכה בדר כרה בעולם כולו. האומה הפלסטינית, אומה של ארבעה וחצי מיליון נפש, תפורר לחלקים קטנים. עם המנהיגות המקומית אפשר לדבר על פיתרונות קטנים וזולים — קצת אוטונומיה, קצת זכויות. אבל לא מדינה, כמובן. לא עצמאות לאומית. לא מיסגרת לאומית ממלכתית.

אין לנו מילחמה בעם הפלסטיני, חלילה. יש לנו רק מילחמה באש"ף-תוניס, אותה חבורה רחוקה, מושחתת, שאין לה שום קשר באופציה הירדנית. אורעות בשטח, לבעייה האמיתית.

אם יש הברל קרוני בגישה בין המנהיגים בתוניס לבין הלוחמים בעזה? בהחלט לא. אלה גם אלה רוצים באותו הפיתרון עצמו: הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, שביירתה ירושלים המזוהחת, תוך הסכם והסדר עם ישראל.

יש קיצוניים יותר, שאינם מסתפקים בזה. יסודנים איס' לאמיים, אנשי אבר-נידאל ורומיהם. הם מיעוט בשטחים הכי בושים, והם מיעוט בציבור הפלסטיני כנכר. גם מבחינה זו אין הברל בין פנים וחץ.

אם כן, היכן הברל? בהרגשת הרחיפות? אולי. בוויית-הראייה? אולי. אבל אלה הם הברלים בלתי-משמעותיים. קשה לי לתאר שרעוליהפנים בשכם, שמיטב חבריהם הוצאו להורג על-ידי צה"ל, יהיו גמישים יותר מאשר הרפולומטים המנוסים בתוניס.

החברים שרק ביקור אצל אבר-נידאל, כדי למלא את גופו בכמה עשרות כדורים, לא מצאו אותו בוילה מפוארת. סתם בית קטן, שבו גר עם אשתו וילדיו.

כל ראשי אש"ף מהווים יעדים לכמה מוסדות-בינון ואירי-גוני-טרור. חיהם אינם חיים נהנתנים, כשם שמנחם בגין ויצחק שמיר לא היו בנחיות במחתרת. איש מהם אינו חי ברמה של שר ישראלי מצוי. כל אחד מהם היה לוקח ברצון את ביתו של אריאל שרון או את הווילה של עוז וייצמן.

נציגי אש"ף הרחבי העולם חיים ככל הנציגים הרפי-לומטיים. בשום עיר אין הריוו שלהם עולה על זה של שגירי-ישראלי במקום. (ביקרתי בכמה ערי-בירה בנתיים של שני הנציגים היריבים, ואני יכול להשוות.) גם כל אחד מהם הוא יעד להתנקשות בכל עת.

לסיפור כולו אין אחיזה במציאות.

סיפור כולו מזכיר נוסחת-פלאים קודמת, ששלטה במי-קומותינו כמשך שנים רבות: האופציה הירדנית. מי שיבדוק היטב ימצא שכל אותם פוליטרי-קאים-פרופסורים-פרשנים (פ"פ, בקיצור), המג-לים עכשיו את ההבדל התדומי בין אש"ף-תוניס ואש"ף-שטחים, דגלו אמש באופציה הירדנית. אין עם פלסטיני נפרד. כך שינגו. יש עם ירדני-פלסטיני. ההנהגה הפלסטינית האמיתית היא ממשלת-ירדן. איתה צרי-כים להתסדר, והכל יבוא על מקומו בשלום.

ל פלסטיני מבין שהנהגה מאוחדת היא נכס לאומי, שאין שני לו בחשיבותו. כל פלסטיני מבין שמעמדו הכינלאומי של אש"ף, שנקבה במאמץ של שנים, הוא אוצר יקר.

הניסיון להקים, הנהגה חלופית בשטחים ייכשל לחלוטין, מפני שהוא נוגד את חוכמת-החיים של העם. לא נצליח בזה לגביהם, כשם שהאנגלים לא הצליחו בזה לגבינו.

הקישקוש על "אש"ף-תוניס-אש"ף-שטחים" ייעלם ויישכח, כמו הפיטפוט על סלאם-צולח, כמו האופציה הירדנית. הוא ישכנע רק את הישראלים.

אין פירוש הדבר שלא יתכן מתח מסויים בין הלוחמים בקסבה, המחפרים את נפשם יוסיים בעימות עם חיילי צה"ל, ובין הנהגה הרחוקה.

בוודאי שיש. תמיד יש. כאשר שרתתי בחטיבת גיבעתי במילחמת תש"ח, היה ליכנו מר מאוד על הארונים החדשים שעשו להם חיים בתל-

מאת אורי אבנרי